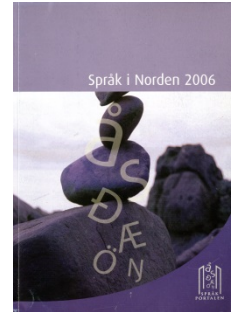


Sprog i Norden

Titel: Norsk i hundre! En ny norsk språkpolitikk
Forfatter: Gjert Kristoffersen
Kilde: Sprog i Norden, 2006, s. 67-76
URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>



© Forfatterne og Netværket for sprognævnene i Norden

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.



Norsk i hundre! En ny norsk språkpolitikk

Av Gjert Kristoffersen

Framtidas språkpolitikk må ha to hovedmål når det gjelder å sikre norskens status som nasjonalspråk. Det første er å sikre at norsk kan brukes og blir brukt innenfor alle samfunnsdomener. De mest utsatte domenene i dag er forskning og høyere utdanning og den internasjonale delen av næringslivet. Innenfor begge må det snarest settes inn tiltak som sikrer videreføring av et levende norsk fagspråk. Knyttet til dette er det viktig at det tas et krafttak for terminologiutvikling. Det andre målet er å oppnå full likestilling mellom bokmål og nynorsk, noe som innebærer at en må legge forholdene spesielt til rette for nynorsk som mindretallsspråk. Tiltakene som foreslås vil koste atskillige millioner. Men unnlater vi å gripe fatt i utfordringene nå, kan det koste det norske samfunnet atskillig mer i framtida, økonomisk og ikke minst sosialt.

Den økende økonomiske og kulturelle globaliseringen vi har vært vitne til de siste tjue årene, har medført at engelsk har fått en stadig sterkere stilling som internasjonalt lingua franca. Dette har i sin tur ført til et sterkt press på ulike nasjonalspråk, ved at engelsk i stadig større grad fortrenger disse innenfor sentrale samfunnsdomener, særlig næringsliv og høyere utdanning. På sikt setter dette nasjonalspråkets status som et fullverdig språk, i fare ved at vi risikerer at det fortrenses fullstendig av engelsk innenfor disse og kanskje andre domener. Det er ulike oppfatninger av hvor reell denne trusselen er, men hos mange har behovet for en strategi for å sikre nasjonalspråket etter hvert blitt påtrengende. Språkrådets styre nedsatte høsten 2004 en strategigruppe på syv personer for å utforme en ny språkpolitisk strategi. Den 27. oktober 2005 la gruppa fram sine forslag til en ny språkpolitisk strategi. Dokumentet på nesten 200 sider har tittelen *Norsk i hundre!*¹. Artikkelforfatteren ledet arbeidet i gruppa. Norge er med dette det fjerde blant de nordiske landene som har fått utarbeidet en slik strategi. Sverige var først ute i 2002, og i 2003 fulgte Danmark opp sammen med Finland, der en utredning om finlandssvensken kom samme året.²

1 Dokumentet kan lastes ned fra <http://www.sprakrad.no>. Der finnes også mandatet for arbeidet og annen informasjon.

2 Se henholdsvis (Mål i mun. Förslag till handlingsprogram för svenska språket 2002), (Sprog på spil. Et udspil til en dansk sprogpolitik u.å.) og (Tandefelt 2003).

Mandatet for gruppa var å drøfte utfordringene og sette opp målene for en nasjonal språkpolitikk. En premiss for arbeidet skulle være at framtida for norsk språk er utrygg i lys av den globaliseringen vi har sett de siste årene. Engelsk har på enkelte områder fått en stilling det aldri tidligere har hatt, og målet for arbeidet skulle derfor være å legge et best mulig grunnlag for at norsk skal være et samfunnsbærende skriftspråk også i framtida. Videre skulle gruppa skissere kulturpolitiske og utdanningspolitiske virkemidler og tiltak som gjør det mulig å takle utfordringene og å nå målene, med fokus på tiltak, holdningsbygging og strategiske mål.

Det grunnleggende perspektivet i dokumentet er at norsk i dag ikke er akutt truet som språk, men at faren for domenetap for norsk er til stede. Domeneperspektivet kan også knyttes til dagens språkløydde Norge. Norsk er både bokmål og nynorsk, og norsk sett fra dette perspektivet er bare fullverdig i det øyeblikk bokmål og nynorsk har lik tilgang til alle domener i samfunnet.

Vi må skille mellom språkendring, språkdød og domenetap. Norsk vil forandre seg gjennom import av ord og fraser fra engelsk i årene som kommer. Men en eventuell språkdød vil skje gjennom domenetap, ikke gjennom ordimport.

Mange oppfatter nye importord som fremmedlegemer i språket, og et stort innslag av dem som et tegn på at språket er i fare. Vår holdning er at importord i seg selv ikke fører til språkdød, bare til normal og i stor grad uunngåelig språkendring. Så lenge ikke grammatikken endres, vil språket fremdeles være norsk. Språket kan med andre ord ikke umerkelig gli fra å være norsk til engelsk gjennom utstrakt ordimport. Men det finnes naturligvis både pedagogiske og kulturelle argumenter for at importord, og ikke minst fraser, skal normeres og tilpasses norsk. Ord som går ut av bruk, må like selvfølgelig tas vare på i ordbøker og arkiver. De er en viktig del av kulturarven.

Hvorfor skal vi sikre norsk som framtidens nasjonalspråk i Norge? I hvert fall to argumenter kan føres i marken mot et styrt språkskifte til engelsk. Norsk vil for det første bli et fremmedspråk. Hele kulturarven vår og vår kollektive hukommelse vil da være lagret i og måtte oversettes fra dette fremmedspråket. For det andre vil vi gjøre to eller tre generasjoner språklig fremmedgjorte før skiftet er endelig gjennomført? Prosessen kan også ha andre sosiale omkostninger: det er ingen grunn til å tro at den vil foregå uten sterke konflikter, uansett på hvilken måte den forutgående politiske avgjørelsen tas.

Språkpolitikens verdigrunnlag

Norge vil også i framtida være et multietnisk samfunn. Derfor må vi skille mellom nasjonalspråk og morsmål: Ikke alle som vokser opp i Norge, har nasjonalspråket som morsmål. I tillegg vil Norge også i framtida være preget av stort internasjonalt samkvem. Derfor trenger vi fremmedspråk.

Med utgangspunkt i den svenske utredningen *Mål i mun* foreslår vi at språkpolitikken forankres i tre grunnleggende retter som kan knyttes til den enkelte samfunnsborger så vel som til samfunnet som helhet:

- rett til nasjonalspråk
- rett til morsmål
- rett til fremmedspråk

Rett til nasjonalspråk

Rett til nasjonalspråk innebærer at hver enkelt samfunnsborger har rett til å få tilgang til nasjonalspråket gjennom best mulig tilrettelagt undervisning. Vi slutter oss til sluttboka fra Makt- og demokratiutredningen, som påpeker at uten tilgang til nasjonalspråket for alle landets borgere, er ikke et reelt demokrati mulig (Østerud m. fl. 2003). Ut fra dette må samfunnet på sin side ha rett til å kreve at hver enkelt borger behersker nasjonalspråket. Ett problem gjør at dette kravet likevel ikke kan formuleres som et absolutt krav. For voksne vil evnen til å lære et nytt språk variere, blant annet med utdanning, kulturell bakgrunn og erfaringer tidligere i livet. Dette gjør at kravet ikke kan gjøres absolutt overfor førstegenerasjons innvandrere, og at språktester som kvalifiseringsgrunnlag, for eksempel for statsborgerskap, vil være direkte uetisk. Her må staten i stedet legge forholdene best mulig til rette for denne gruppen både i form av undervisningstilbud og ikke minst motivering.

Rett til morsmål

Rett til morsmål innebærer at alle har rett til å få bruke og utvikle sitt morsmål som del av sin egen kultur. For at dette skal være en rett med reelt innhold, må den forstås som en rett til undervisning i morsmålet. Vårt første argument for denne retten er demokratisk. Mulighetene for å dyrke og ta vare på sin egen kultur må ikke være avhengig av språklig og kulturell bakgrunn. Da deler vi samfunnet inn i førsterangs og annenrangs borgere. Det er videre et vel etablert faktum at morsmålsundervisning er grunnleggende for læring.

Rett til fremmedspråk

Dagens internasjonalisering er i altfor stor grad angloamerikanisering. Engelsk må derfor ikke bli det eneste fremmedspråket som blir obligatorisk sikret gjennom denne retten i skoleverket. I tillegg til andre europeiske språk må retten til fremmedspråk også omfatte språk utenfor Europa, som mandarin kinesisk, japansk og arabisk. Tilbudet må dessuten også omfatte minoritetsspråk som er i bruk i Norge i dag. Det bør likevel diskuteres om eget morsmål, når det ikke er norsk, skal kunne gjelde som et andre fremmedspråk i tillegg til engelsk. Dette kan ses som en måte å avgrense fremmedspråksbegrepet på som bare sikrer samfunnets behov for fremmedspråkskompetanse, mens den enkeltes rett til å få tilgang til fremmedspråk ikke blir ivaretatt.

Overordnede mål for en ny språkpolitikk

Vi setter opp to hovedmål for den nye språkpolitikken:

- 1 Å hindre domenetap for norsk: Norsk skal også i framtida brukes innen alle domener i samfunnet, også der bruk av fremmedspråk er nødvendig.
- 2 Å oppnå reell likestilling mellom bokmål og nynorsk: Nynorsk og bokmål må bli reelt likestilte på alle områder i samfunnet. Dette innebærer at en må legge forholdene spesielt til rette for nynorsk som mindretallsspråk

I denne artikkelen vil jeg i tråd med mandatet legge mest vekt på det første hovedmålet. Men de to målene kan ikke ses uavhengig av hverandre. Domeneproblematikken er i høy grad relevant også for forholdet mellom nynorsk og bokmål.

Å hindre domenetap for norsk

Med domenetap til engelsk mener vi en situasjon der norsk er blitt erstattet av engelsk og ikke lenger er i bruk innenfor et gitt samfunnsområde. Vi bruker ikke begrepet om selve prosessen der norsk gradvis blir erstattet av engelsk innenfor et domene. For oss er altså ikke domenetapet et faktum før norsk er så å si helt erstattet av engelsk og domenet er tapt.

I dag er ingen domener gått tapt til engelsk, men noen domener er inne i en prosess der engelsk i økende grad vinner innpass. På sikt kan dette føre til domenetap. På disse domene må målet være det vi i samsvar med de andre nordiske utredningene kaller *parallellspråklighet*. Vi bruker dette begrepet med to noe ulike innhold. I domener der språket brukes i daglig kommunikasjon, innebærer parallellspråklighet at norsk blir brukt i alle situasjoner der bruk av et fremmedspråk ikke er nødvendig. Når språket

derimot er en del av et ”produkt”, for eksempel en roman, en film eller et dataspill, innebærer parallellspråklighet at det finnes et bredt utvalg av norskspråklige produkter som hevder seg i konkurransen med engelskspråklige produkter.

Domener er ikke omgitt av vanntette skott, og det som skjer i ett domene, får lett konsekvenser i et annet. Går for eksempel det norske fagspråket tapt innenfor høyere utdanning, kan det fort få konsekvenser både i arbeidslivet og lenger nede i utdanningssystemet, fordi kandidatene ikke har fått med seg et norsk fagspråk som de kan formidle kunnskapene sine med i sin senere yrkesutøvelse.

Etter vår mening er det ingen tvil om at innsatsen de nærmeste årene først og fremst må rettes mot to domener, nemlig høyere utdanning og forskning, og den internasjonalserte delen av næringslivet.

Høyere utdanning og forskning

I dag er engelsk i ferd med å overta som det vi kan kalle primærpubliseringsspråk for forskning.³ Forskingen er internasjonal, og må publiseres på et språk som hele det potensielt interesserte forskersamfunnet forstår. Dette er det lite vi kan gjøre med. Formidling av norske forskningsresultater overfor allmennheten foregår på den annen side for det aller meste på norsk, for eksempel gjennom nettstedet forskning.no.

Sikring av det norske fagspråket må likevel først og fremst knyttes til det språket undervisningen foregår på. For det første skjer læring best på morsmålet. Det er ingen tvil om at dette gjelder for barn, og det finnes etter hvert også god dokumentasjon på at det gjelder studenter (og voksne generelt). Derfor bør hovedprinsippet være at begynerundervisning skjer på norsk, og så kan engelsk innføres litt etter litt. Men undervisning på norsk er også viktig fordi ferdig uteksaminerte kandidater ikke vil ha noe språk de kan formidle sine kunnskaper videre på når de kommer ut i arbeidslivet, dersom de ikke får med seg et norsk fagspråk. Skal kunnskapssamfunnet realiseres, forutsetter det at morsmålets stilling på dette området sikres, og ikke minst at støtten til lærebøker på norsk for høyere utdanning styrkes.

Internasjonaliseringen av høyere utdanning nødvendiggjør likevel økt bruk av engelsk. Det språkpolitiske hovedproblemet i høyere utdanning blir derfor å finne den rette

³ En god oversikt over den norske diskusjonen av språk og språkbruk innenfor forskning og høyere utdanning finnes i Simonsen (2004).

balansen mellom norsk og engelsk i det krysspreset de ulike miljøene opplever mellom internasjonaliseringsbehov og behovet for å bruke og sikre norsk. Vi foreslår at det tas inn som egen bestemmelse i lov om universiteter og høyskoler at sektoren har et ansvar for at norsk fagspråk skal utvikles og brukes innenfor alle fagmiljøer, i tillegg til engelsk og eventuelle andre språk.

Næringslivet

I selskaper som opererer internasjonalt, vil mye av kommunikasjonen internt og eksternt måtte skje på engelsk eller et annet fremmedspråk. Vi kjenner ikke til at engelsk i dag i omfattende grad brukes i situasjoner der det ikke er nødvendig. Men det er likevel behov for språkpolitiske tiltak som best mulig sikrer at en slik utvikling ikke finner sted.

Vi tror ikke det er mulig å lovregulere dette feltet i særlig stor grad. Men næringslivet må selv ta ansvar. Også hos voksne tyder mye på at evnen til refleksjon, resonnement og kreativ tenking er bedre på morsmålet. Da er det nærliggende å tro at produktene av denne aktiviteten også kan bli bedre om den skjer på morsmålet. Vi spør med andre ord om det finnes en optimal balanse mellom fremmedspråk og morsmål som kan ha en positiv effekt på det økonomiske resultatet for bedriften.

Det er også enighet om at næringslivet har samfunnsansvar. Det er god grunn til å vurdere om ikke sikring av morsmål og nasjonalspråk i de områdene der bedriftene har virksomhet, bør komme inn under dette ansvaret.

Også i næringslivet må målet være parallellspråklighet. Engelsk og andre fremmedspråk må brukes der det er nødvendig. Ellers bør arbeidstakernes morsmål få forrang. Vi ser at med en internasjonalt sammensatt arbeidsstokk er det ikke i alle tilfeller selvfølgelig hva et slikt prinsipp skal innebære, men det fritar ikke for å ta dette spørsmålet alvorlig.

Behovet for et presist fagspråk

Innenfor alle domener må vi sikre at vi har et norsk fagspråk i framtida. Skal vi lykkes med dette, må terminologi utvikles raskt og effektivt i takt med den teknologiske og økonomiske utviklingen i samfunnet, og den må stilles til disposisjon for brukerne gjennom store og allment tilgjengelig digitale baser. Dette er helt avgjørende for at norsk på sikt ikke skal avgi domener til engelsk.

Situasjonen i Norge i dag er kritisk. Oversettelse av internasjonale standarder, avtaler etc. ligger sterkt på etterskudd, og organisert arbeid med terminologiutvikling ligger nede etter at Rådet for teknisk terminologi gikk konkurs for noen år siden. Enda verre er at det både i næringslivet og innenfor deler av høyere utdanning finnes holdninger som går ut på at det på visse områder ikke finnes et norsk fagspråk, og at et slikt fagspråk ikke er mulig.⁴

At dette har fått ligge nede i flere år, er en av de største språkpolitiske unnlattelsessynene i Norge de siste årene. Språkrådet må nå gjøres til et overordnet, nasjonalt samordningsorgan med sterk kompetanse i fagspråk og terminologi og bred kontaktflate mot samfunnet, nasjonalt så vel som internasjonalt. Det må videre utvikles forpliktende samarbeidsformer for fagspråklig kvalitetssikring mellom ulike fagdepartement, direktorat og andre offentlige instanser. Og ikke minst må brukermiljøene, inkludert næringslivet, trekkes aktivt med i dette arbeidet.

Andre domener

Noen domener er avgjørende for at norsk skal overleve. De er ikke i foruroligende grad truet i dag. Men taper vi dem til engelsk, er dødskampen i gang. De må derfor holdes under konstant oppsyn, og stå sentralt i den språkpolitiske strategien. De viktigste er barnehagen og skolen, kultur og medier og offentlig forvaltning.

Kultur- og mediedomenet blir av mange sett på som et truet domene i Norge, særlig på grunn av utstrakt bruk av engelsk innenfor enkelte deldomener, som for eksempel populærmusikk. Så vidt vi kan bedømme, er imidlertid dette feltet i dag preget av en relativt robust parallellspråklighet. Norskspråklige kulturprodukter hevder seg med få unntak godt, selv om de på noen felter, som for eksempel film, kan være i mindretallsposisjon.

Et domene som mange ser på som, om ikke truet, så truende, er informasjonsteknologien. Her skjer så å si all produktutvikling først på engelsk, og produktene blir ofte først lansert på det norske markedet på engelsk og senere solgt parallelt med eventuelt norske versjoner. Når denne teknologien oppfattes som truende, er det fordi den har fått en enormt viktig og synlig posisjon i hverdagen til de fleste av oss. Her peker vi på at den handlingsplanen som daværende Norsk språkråd la fram for noen år siden, ennå ikke er satt ut i livet (Handlingsplan for norsk språk og IKT 2001). Vi slutter oss til

⁴ Se for eksempel (Grønvik 2003) og (Brandt og Schwach 2005).

denne planen, og peker særlig på at en norsk språkbank må realiseres snarest. Hvis ikke, kan språkteknologi bli det domenet norsk tapte før det ble realisert.

Å oppnå reell likestilling mellom nynorsk og bokmål

Formelt er nynorsk og bokmål likestilte målformer. Reelt er dette langt fra tilfellet. For eksempel er nynorsk stengt ute fra den nasjonale pressen. Nynorsk brukes ikke i teksting av kinofilm, og nynorsk er knapt i bruk i næringslivet. Spissformulert sier gruppa at så lenge en slik situasjon består, kan norsk, forstått som to likestilte målformer, ikke sies å være fullt ut samfunnsbærende. Nynorsk bærer i dag ikke sin rettmessige del av denne børen.

Et viktig mål må være at nynorsken tas i bruk redaksjonelt i den nasjonale pressen. Dersom nynorsken synliggjøres på denne måten, vil det være lettere å få aksept for bruk av nynorsk i andre sammenhenger, for eksempel i næringslivet. Det vil da også være lettere å skape forståelse og tilslutning til at obligatorisk sidemål i den videregående skolen må opprettholdes.

I tillegg må det offentlige aktivt bruke sin markedsrett der det er mulig, for å tvinge gjennom parallellutgaver av dataprogrammer etc.

En samlet språkpolitikk

Språkpolitikk er i dag definert som en del av kulturpolitikken. Samtidig blir kulturpolitikk i den offentlige diskusjon vanligvis avgrenset på en måte som gjør at språkspørsmål og språkpolitikk blir usynlige. Språkpolitikk må derfor for det første *synliggjøres* som en viktig del av kulturpolitikken. Den er for eksempel en viktig begrunnelse for de offentlige støtteordningene innenfor kulturlivet. Men fra et språksikringsperspektiv er språkpolitikk mer enn et avgrenset kulturpolitisk anliggende. Derfor må det utformes en språkpolitikk som omfatter de departementene som til enhver tid har ansvaret for utdanningspolitikk, nærings- og handelspolitikk og offentlig forvaltning. Språk er en forutsetning for samfunnsdannelse. Følgelig har all utforming av politikk et språkpolitisk aspekt.

Vi trenger en samlet språkpolitikk, behandlet i Stortinget, som omfatter forholdet mellom norsk og engelsk, forholdet mellom nynorsk og bokmål, normering, minoritetsspråk og arbeidet med forståelig språk i forvaltningen. Alle deler av forvaltningen

må ta et ansvar for å gjennomføre språkpolitikken på sine områder. Kulturdepartementet har et særlig ansvar for å påse at det faktisk blir gjort.

Det nordiske perspektivet hører også med i dette bildet. Det at norsk kan brukes innenfor et språksamfunn som består av ca. 20 millioner mennesker fordelt på fire land, gir en styrke i forhold til trusselen fra engelsk som må utnyttes på beste måte, blant annet gjennom arbeidet i Nordens språkråd. I en situasjon der den internordiske forståelsen synes å gå ned, er det særlig viktig å sette inn tiltak i skolen.

Språkrådets formål og virkeområde

Vi foreslår tiltak som vil koste atskillige millioner. Men unnlater vi å gripe fatt i utfordringene nå, kan det koste det norske samfunnet atskillig mer i framtida, økonomisk, og ikke minst sosialt. Vi har å gjøre med gradvis utvikling, der det ikke vil være så lett å identifisere punktet der det er for sent å snu.

Skal en språksikringspolitikk lykkes, er det viktig at vi har et effektivt og kompetent offentlig organ som kan ta det overordnede ansvaret på området. Språkrådet må derfor sikres en sentral rolle som premissleverandør og iverksetter av framtidens språkpolitikk, og gis et samlet ansvar for språkpolitikk i Norge. Unntaket er ansvar for minoritetsspråk som har egne institusjoner, som for eksempel samisk i dag.

En av Språkrådets oppgaver må bli å føre tilsyn med at de tre rettene nevnt ovenfor respekteres, både i annen lovgivning og i praktisk politikk. En naturlig følge av dette er at Språkrådets formål og virkeområde må slås fast i lovs form. Bare gjennom en lov får Språkrådet den legitimiteten det vil være avhengig av for å fungere etter dette formålet.

Summary

Language policy in Norway in the years to come must build on two principal goals in order to guarantee the status of Norwegian as a national language. The first is to ensure that it is possible to use Norwegian within all domains of society now and in the future. Two domains are vulnerable in this context today: One is the realm of higher education and research, while the other comprises trade and industrial enterprise, where cross-border contact necessitates the use of languages other than Norwegian, principally English. Policies must be implemented within each of these domains to facilitate the continued use of Norwegian for special purpose communication. In this connection, it is of vital importance to revitalise the development and dissemination of Norwegian terminology within all domains. The other principal goal is to achieve equal status for Bokmål and Nynorsk within all spheres of society, by means of measures that will strengthen the position of Nynorsk. The monetary costs involved will be substantial. However, if nothing is done now, the economic as well as social costs incurred in the future may rise even higher.

Litteratur

- Brandt, Synnøve Skjersli og Vera Schwach. 2005. Norsk, engelsk og tospråklighet i høyere utdanning. I *NIFU STEP Arbeidsnotat 18/2005*. Oslo: NIFU STEP.
- Grønvik, Anne Kringstad. 2003. *Ja, der har vi ikke noe valg, det er jo ikke noe alternativ*. Hovedoppgave, Institutt for nordistikk og litteraturvitenskap, NTNU, Trondheim.
- Handlingsplan for norsk språk og IKT*. 2001. Oslo: Norsk språkråd.
- Mål i mun. Förslag till handlingsprogram för svenska språket*. 2002. *Statens offentliga utredningar 2002: 27*. Stockholm: Fritzes Offentliga Publikationer.
- Simonsen, Dag Finn, red. 2004. *Språk i kunnskapssamfunnet. Engelsk - elitenes nye latin?* Oslo: Gyldendal Akademisk.
- Sprog på spil. Et udspil til en dansk sprogpolitik*. Uten årstall. København: Kulturministeriet.
- Tandefelt, Marika. 2003. *Tänk om ... Svenska språknämndens förslag till handlingsprogram för svenskan i Finland*. Helsingfors: Forskningcentralen för de inhemska språken.
- Østerud, Øyvind, Fredrik Engelstad og Per Selle. 2003. *Makten og demokratiet*. Oslo: Gyldendal Akademisk.